

[Heilesen.]

mange Esbjergkuttere, som fisker fra Hirtshals.

Endvidere anfører ministeren, at Hirtshals har fået ca. 50 pct. udvidelse af det tidligere havneareal. Dertil kan anføres, at alene en tredjedel af det nyanlagte er optaget af beddingsanlæg.

Det er fra ansvarlig side under forhandlingerne om pladsforholdene i Hirtshals altid anført, at bygningen af Hanstholm ikke skulle komme til at gå ud over udviklingen ved de bestående fiskerihavne.

Det er rigtigt, som den højtærede minister anførte, at vor økonomi er stærkt anstrengt, men udviklingen i det spørgsmål, jeg har fremført, har bevist, at der ligger rigdomme af fremmed valuta i det sildefiskeri, der kan opnås her. Det er først og fremmest spørgsmålet om pladsforhold, det drejer sig om, og spørgsmålet bliver, om vi har råd til at lade være med at skaffe den nødvendige plads.

Ministeren for offentlige arbejder (Lindberg): Jeg vil gerne sige til det ærede medlem i anledning af det sidst fremførte, at det er jo rigtigt, at da vi sidst vedtog at bygge Hanstholm havn udtalte vi, at det ikke skulle blive til ugunst for de øvrige havne, og jeg mener i og for sig stadig væk, at det løfte må stå ved magt, men det kan jo ikke forhindre, at man først ser, hvor meget Hanstholm nu kan tage af den flåde, der kommer til, før man skrider til udvidelser af den størrelse, der er tale om. Her er tale om en udvidelse for 30 mill. kr., altså en meget stor og kostbar udvidelse af Hirtshals havn. Jeg synes, det er naturligt, at man afventer og ser, hvordan tingene udvikler sig på vestkysten, og det ærede medlem ved jo, hvis det virkelig skal være sådan i det lange løb, at der bliver brug for udvidelse af Hirtshals havn, vil jeg altid være lydhør over for ønsker i den henseende.

Hermed sluttede spørgsmålet, og spørgetiden var dermed til ende.

Den næste sag på dagsordenen var:

Fortsættelse af første behandling af:

Forslag til lov om forlængelse af kollektive overenskomster,

forslag til lov om udbyttebegrænsning m. v., forslag til lov om pris- og avancestop og forslag til lov om bunden opsparing for skatteåret 1963-64.

(Foregående del af første behandling findes i tidenden sp. 3045).

Forhandlingen genoptoges.

Helge Larsen: Det danske samfund har i årene efter krigen bevæget sig henimod en tilstand, hvor vi hvert andet år i forårsmånederne har stået over for meget omfattende forhandlinger om lønninger og indkomster. Oprindeligt var det vel egentlig kun arbejdsmarkedets to store organisationer, LO og Dansk Arbejdsgiverforening, men efterhånden er flere og flere kommet til. Vi har vel alle følt det naturligt at regulere folke- og invalidepensionerne samtidig med disse hvertandetårige indkomstreguleringer. Fra 1958-59 kom tjenestemændene med, idet den nye lønningslov bestemte, at tjenestemandslønningerne skulle reguleres efter overenskomstillæg knyttet til de afgørelser og den udvikling, der fandt sted på arbejdsmarkedet, og i 1961 kom yderligere landbruget med i billedet på baggrund af den forringelse af dette erhvervs stilling, der da var tydelig og mærkbar. Vi stod altså i en situation, hvor de fleste befolkningsgrupper omtrent samtidig mødte op med deres ønsker og krav og fik deres indkomster reguleret. Men hvad vi ikke fik under disse forhandlinger, og vel navnlig ikke fik gennemført i 1961, var en afstemning af indkomstforøgelse efter samfundets økonomiske bærekraft. Der blev ikke taget det hensyn til helheden, som må være nødvendigt og selvfølgelig.

Resultatet heraf er jo alt for velkendt. Forbruget oversteg den ene gang efter den anden i årene efter krigen produktionstilvæksten. Vi fik valutatab, vi fik inflatorisk prisudvikling, det blev nødvendigt at gribe regulerende ind bagefter; jeg understreger, at det skete bagefter og så i mange tilfælde for sent. Fra nationalbanken skete indgrebene i form af diskontoforhøjelser, kreditstramning og rentestigning og fra statens side gennem skatter og afgifter, der skulle begrænse købekraften; og følgen blev den